

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

Рѣкъ 1903.

Выдано 23. Марта.

Ч. V.

Ч. 16.

Ч. 95/орд. Нормы дотычачй: 1) будовы, вѣдновленя и убезпеченя церквей. 2) внутреннего устройства церквей, 3) удержованя цминтарей, 4) плеканя побожности въ душахъ вѣрныхъ, 5) завѣдованя маеткомъ церковнымъ, 6) веденя канцеляріи парохіальной, 7) будовы, вѣдновленя и убезпеченя будынкѣвъ парохіальныхъ и 8) маетку парохіального.

При предпринятыхъ Нами вѣдъ р. 1897. въ кѣлькохъ деканатахъ Нашои Епархіи каноничныхъ визитаціяхъ Мы переконали ся, що Преч. ОО. Душпастырѣ вѣдличаются ревностію и вѣдрцевою старанностію о добро такъ Церквей якъ и повѣреного имъ духовного стада.

При сей але нагодѣ Мы спостерегли въ докотрыхъ парохіяхъ певнй недостатоки, котрй походятъ не такъ зъ легковаженя обовязкѣвъ пастирскихъ якъ бѣльше зъ неуваги и навькненемъ споводованого недогляду.

Въ цѣли усуненя сихъ недостаткѣвъ Мы постановили звернути увагу Преч. Клира, щобы въ своей пастырской дьяльности и при своей щирой, узнаня гѣдной охотѣ до труда доложивъ еще стараня въ низше выраженѣмъ напрямъ. И такъ:

І. Дотычно будовы, вѣдновленя и убезпеченя Церквей.

Мы пѣзнали ширу дбалѣсть многихъ Преч. ОО. Душпастырѣвъ въ справѣ будовы и вѣдновленя храмѣвъ Божихъ.

Въ послѣднихъ часахъ мимо невѣдрадныхъ матеріальныхъ вѣдношенъ нашего народа побудованіи зѣстали многіи новіи мурованіи Церкви въ Нашой Епархіи и Мы мали нагоду нѣсколькократно совершити чинъ Архіерейского освященя новыхъ мурованныхъ Церквей въ розличныхъ деканатахъ. Многіи Церкви зѣстали розширеніи и цѣлковито вѣдновленіи. Многіи Церкви утримуються въ взѣрцевѣмъ порядку и чистотѣ. Переважна часть Церквей Нашой Епархіи есть убезпечена вѣдъ огню. Правдивого узнаня гѣдного есть практика декотрыхъ ревныхъ и умныхъ Душпастырѣвъ, що до будовы новой мурованой Церкви или вѣдновленя и прикрашеня истнуючой завчасу приготавливають фонды и матеріалы. Мимо того, що Церковь деревяна есть въ добрѣмъ еще станѣ, декотріи ереи собирають и окремо администрують фондъ на будову новой мурованой Церкви. До той цѣли въ Церквѣ умѣстили окремии скарбонки, до котрыхъ вѣрніи складають доброохотніи жертвы и евентуальніи реституціи, немогучіи пошкодованой сторонѣ бути зверненными.

Но на жалъ суть еще въ Епархіи такожь Церкви дуже нужденніи, старіи за ниски, за маліи на число парохіанъ, денегде такой грозятъ заваленемъ, безъ належитого порядку, не убезпеченіи вѣдъ огню, не маючи вѣконъ до вѣдсвѣжуваня воздуха, пѣдъ взглядомъ внутреннего устройства занедбаніи и т. п. Такіи Церкви не могутъ гѣдно служити своему высокому назначеню ширити хвалу Богу, и нехорошо свѣдчатъ о побожности дотычныхъ парохіанъ и ревности пастырской ихъ ереевъ — особливо, если навѣтъ не розпочинае ся акція въ дѣлѣ собираня фондѣвъ на конечну будову нового Храму Божого, евентуально на розширене и вѣдновлене его.

Въ цѣли усуненя повысихъ денегде заходячихъ недостаткѣвъ а предовсѣмъ для умноженя и утрваленя хвалы Божой межи нашимъ глубоко религіинымъ и на цѣли богоугодніи жертволюбивымъ народомъ поручаемо, чтобы Преч. ОО. Душпастырѣ:

1) доложили всякого можливого старяня и чимъ скорше предприняли отвѣтніи кроки, чтобы Церкви, зъ якой нибуль причины невѣдповѣдаючи своему назначеню, були заступленіи, вѣдновленіи и приукрашеніи пѣсля потребъ и обставинъ мѣстцевыхъ.

2) всѣми возможными способами старались о вчасне а постоянное собиране фондѣвъ на будову мурованныхъ Церквей, котріи на многіи лѣта убезпечатъ хвалу Богу и истноване парохіи, охоронять народъ вѣдъ частѣйшихъ конкуренцій на будову нетрвалыхъ Церквей деревяныхъ, запобѣжуть розличнымъ зъ того powodu неприємностямъ, колізіямъ и вреднымъ наслѣдкамъ для нашей Церкви и обряду.

3) при заходячій потребѣ направы коло Церкви тую завчасу споводовали недопускаючи проволок и щоразъ бôльшого ушкодження Церкви.

4) Конечно и пôдъ личною отвѣчалъностію убезпечили всѣ Церкви вôд огню, и

5) позаосмотрювали Церкви вôкнами до отвираня.

Примѣчае ся, що всякѣ труды Преч. Духовенства въ тôмъ взглядѣ понесенѣ, будутъ Еписк. Ординаріатомъ отвѣтно узнанѣ.

II. Дотычно внутренняго устрою Церквей поручаемо:

1) щобы Преч. ОО. Душпастырѣ конечно зарядили и самѣ припилювали вôдповѣдне выразнымъ приписамъ церковнымъ накрыване всѣхъ престолôвъ літургійныхъ. Въ той мѣрѣ пригадуе ся що престолъ літургійный має бути накрытый (смотри Син. Замойскій Тит. III §. IV) трема льняными обрусами. Первый, безпосередно на престолъ приходячій, обрусъ (катасарка) має бути зъ грубого полотна льняного, другій обрусъ (индитія) має бути вже зъ тоньшого льняного полотна, обаже довжнѣ накрывати престолъ лише по его верхнѣ краѣ. Третій зновъ верхнѣй обрусъ має бути еще зъ тоньшого льняного полотна и повиненъ бути такъ довгій, щобы боки обруса сягали пôдлоги. Крайнѣ части третого обруса т. е. часть котра закрывае стѣны престола може бути украшена н. пр. шовкова або зъ иншой матеріи — но всегда вôдповѣдна духови церковному. Межи двома спôдними а третымъ верхнымъ обрусомъ має лежати Антиминсъ. Всякѣ цираты зъ престола довжнѣ бути знятѣ въ часѣ св. літургій. По совершенôмъ священодѣйствію престолы мають бути накрыванѣ покрываломъ, щобы незанечистили ся (Син. Замойск. Тит. III. §. 4). Всяка вôдъ повисшихъ приписôвъ вôдмѣнна довôльнôсть въ накрываню престолôвъ есть противзаконна и длятого ей жадною мѣрою не належить допускати и терпѣти.

2) щобы Преч. ОО. Душпастырѣ осмотрѣли Антиминсы на всѣхъ літургійныхъ престолахъ и переконали ся, чи они вôдповѣдають церковнымъ приписамъ?

Звертае ся увагу Преч. Духовенства, що Антиминсъ повиненъ бути въ добрôмъ станѣ, мощи святыхъ повиннѣ въ нѣмъ конечно находити ся, пôдпись Епископа на нѣмъ має бути четкій, назначене его до Церкви и еи престола (головного или бочного зъ его титломъ) довжно бути выражене и вôнъ повиненъ лежати на тôмъ престолѣ, до котрого зôставъ выданный (смотри тут. рѣшене зъ 31. мая 1873 ч. 1922 и Пастир. Богосл. Еп. Пелеша §. 176 о Престолѣ).

Еслибы проте на котрôмъ престолѣ Антиминсъ не вôдповѣдавъ тымъ приписамъ, належить предложити ту прошене о выдане нового Антиминса а въ прошеню має ся выразити, до якоѣ Церкви и до якого престола має вôнъ служити?

3) щобы ковчегъ на великôмъ престолѣ по мысли постановленя Синоду

Львівського (Тит. VI. Гл. II) бувъ такъ найприличнѣйше украшений и всегда зъ великою старанностію чисто такъ внутрь, якъ внѣ удержуваний одже, найлучше внутрь и внѣ вызолочений. Речений Синодъ поручає, щоби ковчегъ бувъ внутрь покритый якою металевою плитою. Тое належить заховати при справляню нового ковчега и то въ такій спосѣбъ, щоби бляха була вызолочена или що найменше жовта. Если про убожество Церкви ківотъ есть зъ внѣ лише полякерований, то въ внутрь конечно має бути що найменше выбитый бѣлою шовковою матерією. Тое выбите ківота въ внутрь належить конечно доповнити всюды, где внутрь не есть вызолочений а лише лякерований. Евентуальне благословенє ківота по его выбитю въ внутрь може совершити кождый ерей безъ спеціального уповажненя зъ стороны Еписк. Ординаріату.

4) щоби дарохранительница и ложочка до удѣляня св. причастія були добре вызолочені, ложочка въ чистый ручничокъ обвинена, має пероховивати ся коло ківота. Ключикъ вѣдъ дверцей ківота має скривати ся на престолѣ. Ту примѣчає ся, що належить мати особну ложочку для удѣляня св. причастія хорымъ на заразливі слабости. По евентуальномъ ея употребленю довженъ самъ священникъ ручникомъ при томъ уживанымъ добре обчистити, потѣмъ солею вытерти. Сѣль до ужиту належить зложити до святилища, а ручничокъ (очистныкъ) повиненъ бути старанно выпраный.

5) щоби на літургійномъ престолѣ находили ся що найменше двѣ восковѣ свѣчѣ.

6) щоби на престолѣ кромѣ ківота, креста, лѣхтарѣвъ зъ свѣщами, евангелія, служебника и въ рамкахъ оправлєныхъ колѣноприклонныхъ молитовъ и молитвы до св. Іосифа, де тѣмъ молитвы не суть вправлені до літургїкона, приписанныхъ до вѣдмавлєня по св. літургїи ничего не кладено. Молитвы ту згадані належить зъ церковной скарбони справити, гдебы ихъ въ Церквѣ не було.

7) щоби такъ звана „мурница“ с. е. сосудъ на св. миро и елей оглашенныхъ мала въ внутрь чисту вату, на котру належить вливати св. миро и елей оглашенныхъ а переховывала ся въ окремѣмъ бѣльшѣмъ деревянѣмъ сосудѣ, въ котрѣмъ має бути зложена вата до отирая такъ пальцѣвъ священослужителя якъ и мѣстцѣ помазаня. Сосудъ той деревяный повиненъ дѣлити ся на двѣ части; въ одной бѣльшой мѣстити ся вата чиста и мирница, въ другой, меншой, складає ся вата ужита, если тая не спалює ся по кождѣмъ удѣленю св. тайнъ крещеня и миропомазаня заразъ. Останки св. мѣра и елея оглашенныхъ передъ вѣдновленемъ належить вразъ зъ ужитою ватою на чистѣмъ камени или цеглѣ спалити а попелъ въ освященне мѣстце (sacragium) всыпати (смотри Додатокъ до Собора Львівського стор. 212—213). Въ той цѣли кожда Церковь довжна таке мѣстце мати приспособлене; ту має ся такожъ зливати воду по умытю пальцѣвъ по удѣленю св. тайнъ крещенія и миропомазаня.

8) щобы справлено до Церквей сповѣдальницъ, кратами заосмотрені, въ вѣдповѣднѣмъ до стану ихъ ереевъ числѣ; сповѣдане въ закрестіи есть заборонене, вынятково лише можнабы тамъ сповѣдати такихъ каючихъ ся, котрі дуже недо-чувають, — якъ такожь вѣчну лампу передъ Найсв. Тайнами и Монстранцію (Син. Львѣв. зъ р. 1891. Тим. IV. гл. VI, Тим. VI. гл. III и VI). — Если въ Церквахъ находятъ ся монstrarціи, котрі потребують вѣдновленя, то належить тое учинити и ихъ употребляти въ приписані торжества.

9) щобы книги церковніи назначені до вѣдправы Богослуженя були крѣпко оправлені въ цѣли удержаня приличія при Богослуженю и довшого ихъ употребленя. Старіи церковніи книгѣ, котрі вже не уживають ся при Богослуженю, а писані въ особенности належить въ вѣдповѣднѣмъ сухѣмъ мѣстци переховати или зъ застереженемъ власности дотычної Церкви перестали до епархіального архивумъ въ цѣли сохраненя сихъ цѣнныхъ старинныхъ забыткѣвъ по нашихъ предкахъ.

10) щобы по стѣнахъ Церквей не розвѣшано безъ змысла образѣвъ тандитной работы, котрі лише повазѣ храму Божого уближаютъ. Зъ той причины заказуемо принимане жертвованныхъ того рода образѣвъ до Церквей и поручаемо поучати охотныхъ жертводателѣвъ, щобы передъ справленемъ чогось до Церкви порузумѣвали ся зъ еи настоятелемъ.

11) щобы по евентуальнѣмъ обновленю Церкви находячі ся въ ней старинніи образы, маючі археологичну вартѣсть, були переховані въ якѣмъ сухѣмъ скарбци или зъ застереженемъ власности дотычної Церкви були ту до епархіального архивумъ переслані. Порозвѣшуване такихъ образѣвъ по стѣнахъ Церкви въ внутрѣ или зъ внѣ часто разитъ око побожного зрѣтеля, поводуетъ ихъ постепенне нищене и ранитъ чувства религійніи. Если старіи образы не мають ніякои археологичной вартости анъ яко рѣчь правдивой штуки — въ чѣмъ для певности належить затягнути мѣбня знатокѣвъ, — лучше буде по попереднѣмъ поученю парохіанъ и за вѣдомостію старшины церковной такіи образы спалити на цминтари при спокѣйнѣмъ воздусѣ.

На жалѣ зъ нашої минувшости лише маліи останки лишили ся въ нашихъ Церквахъ, а нашіи рускіи Церкви мали и прекрасніи, правдиво артистичніи образы, и богату, артистичну утварь церковну, якъ на тое всказують декотріи позѣставшіи рѣчи. Тожъ еще разъ взываемо Всч. Духовенство, щобы всео старинне, чи въ книгахъ, чи образахъ, чи инныхъ рѣчахъ якъ найстараннѣйше заховати передъ знищенемъ.

III. *Що до приличного утримованя цминтарѣвъ поручаемо, щобы Преч. ОО. Душпастьеръ стисло заховували частіи и основніи въ той мѣрѣ постановленя Рус. Провинц. Синоду Львѣвского зъ р. 1891. (Тит. XII. гл. II).*

IV. *Дотычно илканя побожности въ душахъ вѣрныхъ:*

1) зъ одной стороны зъ правдивою радостію зауважалисьмо, що майже по всѣхъ парохіяхъ Нами канонично осмотреныхъ весь нарѣдъ особливо при св. літургій бере удѣлъ въ пѣню, но зъ другой стороны въ многихъ мѣсяхъ спостереглисьмо, що нашъ нарѣдъ за мало умѣе пѣсней побожныхъ. Той недостатокъ дае ся чувствовати особливо при торжественныхъ походахъ, въ часѣ котрыхъ лише поодинокі особы спѣвали загально вѣдомі пѣсни „Пречистая Дѣво Мати“ „О свѣпѣтая Мати“ „Небо-земля“ „Вси Тя хоры“ „Ой кто кто Николая“ якбы нашъ обрядъ инныхъ пѣсней не посядавъ. Кладемо проте на сердце всѣмъ Преч. ОО. Душпастирямъ, щобы стараннѣйше плекали науку пѣсней церковныхъ, до неи тепло заохочували вѣрныхъ и завели въ Церквѣ звычай спѣваня пѣсней церковныхъ чито въ перервѣ межи вѣдправами поодинокыхъ Богослуженій, чито передъ или по Богослуженю (смотри Син. Львѣв. зъ р. 1891 Тит. IV. гл. V. точ. 8). Примѣчае ся ту, що „Богогласникъ“ посядае много хорошихъ пѣсней; надто въ послѣднихъ часахъ наші композиторы уложили многозвучні мелодіи до новыхъ пѣсней, котрі Еписк. Ординаріатами зѣстали одобрені. Потреба лише, щобы дотычні пѣдручники такъ Церкви, якъ священники, пѣвцѣ церковні и вѣрні собѣ закупили и ихъ выхѣсновали.

2) якъ найтеплѣйше поручаемо заняти ся заложениемъ церковныхъ брацтвъ на статутахъ одобренныхъ Еписк. Ординаріатомъ, котрыхъ взоры на желане Преч. Клира зъ вѣдти Преч. Урядамъ деканальнымъ могутъ бути удѣлені.

V. *Дотычно завѣдованя маеткомъ церковнымъ* поручаемо, щобы Преч. ОО. Душпастирѣ точно провадили выказы приходѣвъ и розходѣвъ скарбѣвъ каждой зъ особна Церкви.

Въ той цѣли належитъ за церковні гроши справити книгу зъ вѣдповѣдными друкми, тую оправити, стороны позначити, книгу перешити, на послѣдней сторонѣ шнурки печатію Уряду деканального на ляку прикрѣпити заосматрюючи книгу клявзулею що до числа сторонъ. Въ сей книзѣ належитъ кождоразовый приходъ и розходъ въ вѣдповѣдной рубрицѣ въ хронологичномъ порядку записовати найлучше рукою священника въ присутности церковныхъ провизорѣвъ. На долинѣ каждой стороны мае ся счислити суму приходѣвъ и розходѣвъ до переносу на слѣдуючу сторону, на котрѣй рѣвно належитъ зазначити переносъ зъ попередной стороны. Порадно естъ, щобы така книга мала рубрики не лише приходу и розходу въ готѣвцѣ але и въ цѣнныхъ паперахъ (примѣромъ листахъ заставныхъ и книжочкахъ щадничихъ).

Если где истнуе звычай, що въ порозумѣню зъ проводирами церковными удѣляютъ ся зъ скарбѣвы церковной парохіанамъ за порукою и скриптами довжными пожички на мѣрні вѣдсотки, въ такѣмъ случаю удѣлені пожички кромѣ

записаня въ головной книзѣ касовой належитъ нотовати въ окремѣмъ выказѣ пожичокъ и въ тѣмъ зацтовати кождоразову сплату такъ капиталу якъ и вѣдсоткѣвъ. Пожички, вѣдъ котрыхъ вѣдсотки анѣ раты въ протягу двохъ лѣтъ не були сплачованіи, належитъ безусловно стягнути въ дорозѣ примусовой покликуючи ся на тутешне рѣшене.

Доказы касовіи на кождый выдтокъ зъ скарбони церковной (прим. квиты или рахунки торговельніи, чеки или рецписы почтовіи, скрыпты довжніи, или бодай посвѣдченя священника и одного провизора церковного) належитъ переховувати черезъ два послѣдніи роки по замкненю рахункѣвъ. Лише скрипты довжніи мають бути зверненіи сторонѣ пожичающѣи по ихъ сплаченю.

По уплывѣ если не кождого кварталу, то що найменше кождого року належитъ замкнути рахунки скарбони въ присутности церковныхъ провизорѣвъ, порѣвнати ихъ зъ станомъ касы и дотычный выслѣдъ въ головной книзѣ касовой ствердити пѣдписомъ священника и провизорѣвъ церковныхъ. Сумаричный выслѣдъ рѣчного рахунку церковной скарбони належитъ въ вѣдповѣдный спосѣбъ подати парохіанамъ до вѣдомости, щобы знали о совѣстнѣмъ завѣдованю грѣшми церковными. Кожда церковна скарбона въ правилѣ довжна переховувати ся въ Церкви и мати конечно три ключъ, зъ котрыхъ оденъ переховуе священникъ а другіи мають бути у провизорѣвъ церковныхъ.

Аналогично належитъ провадити рахунокъ приходѣвъ и розходѣвъ брацтва церковного, если оно посѣдае свою окрему скарбону. Если въ скарбонѣ церковной есть значнѣйша сума прим. надъ 100 коронъ а не заходить потреба бѣльшого въ короткѣмъ часѣ выдатку, порадно есть умѣщати готѣвку въ певнѣй щадницѣ, щобы охоронити Церковь передъ шкодою черезъ злѣбну руку — що на жаль не рѣдко случает ся.

Если котра Церковь посѣдае власніи гунты (орне поле, луки и т. п.), належитъ справдити, чи тая власнѣсть есть добре заинтабульована? Надъ захованемъ цѣлости сей власности въ еи правныхъ границяхъ належитъ мати тяглу старанну опѣку.

Грунты церковніи мають по вѣдповѣднѣмъ оголошеню выдержавляти ся черезъ лицитацію и то христіанамъ. Актъ лицитаціи мають пѣдписати священникъ, церковніи провизоры и два свѣдки. — Если грунты задля лучшей ихъ управы выдержавляе ся на 3—9 лѣтъ, належитъ зрѣбити вѣдповѣдный контрактъ, въ котрѣмъ условія уплаты чиншу мають бути точно поданіи и той предложити тутъ до затвердження. — Если чиншъ державный за два лѣта въ речинци не зѣоставъ заплаченный, належитъ безусловно таковой вѣдъ довжника въ дорозѣ примусовой стягнути, покликуючи ся на тутешне рѣшене а евентуально державу выповѣсти. Въ такий спосѣбъ ведене завѣдоване майномъ церковнымъ причинитъ ся до добра нашихъ Церквей, споводуе бѣльшу жертволюбивѣсть парѣхіанъ на цѣли церковніи,

дасть кождой хвилѣ точну евиденцію скарбони церковной и піднесе бѣльшу у народа повагу и довѣре Преч. Духовенства.

VI. Що до веденя канцеляріи парохіальнои поручаемо:

1) щобы вказы вѣдправленихъ літургій такъ приватныхъ якъ фондацийныхъ и фонда религійного, де такові суть, були совѣстно проваджені. До сей цѣли належить справити особну книгу для каждого рода службъ Божихъ или по крайнѣй мѣрѣ въ одной и той самѣй книзѣ вѣддѣльно провадити выказъ поодинокихъ родѣвъ літургій.

2) щобы евиденція цѣнныхъ ефектѣвъ, завинкульованихъ на Церковь, парохію или фундацію літургійну, була въ инвентарѣ парохіальномъ точно проваджена а всяки евентуальні змѣны, черезъ вильосоване или перемѣну споводованій, були належито выяснені. Точна евиденція бо въ тѣмъ взглядѣ естъ конечною для поясненя розличныхъ порученій урядовыхъ, вѣдносячихъ ся до цѣнныхъ ефектѣвъ, завинкульованихъ будѣто на якуюсь фундацію будѣто на Церковь или парохію и для уникненя розличныхъ неприяностей.

3) щобы Преч. Клиръ добре перестудіовавъ обовязуючі приписы щодо веденя книгъ метрикальных зъ подручника Дра Крыжановского, котрый належить до бібліотеки парохіальнои закупити, и тѣмъ точно заховувавъ. Именное поодинокі дѣйствія належить такъ записовати, щобы дотычні даты вразѣ зъ числомъ рядовымъ мѣстили ся при кождѣмъ окремѣмъ случаю. И такъ при кождѣмъ актѣ належить вписати кто крестивъ миропомазовавъ, вѣнчавъ и хоронивъ а на долині каждой стороны книги метрикальной має ся умѣстити приписане подтвержденіе о. пароха, завѣдателя, чи экспон. сотрудника, якъ то еъ выказано въ выше сказанѣмъ подручнику. При вписаню дѣйствія вѣнчання належить конечно умѣстити вѣтцѣвске позволеніе для малолѣтної стороны при подтвержденю свѣдѣкѣвъ въ рус. языцѣ, евентуально навести всѣ свѣдоцтва и документы предложені женихами при выраженю числа, пѣдъ котрымъ они въ актахъ парохіальныхъ находятся. При записованю дѣйствія похорону належить нотовати станъ помершой особы т. е. вѣольный, супружій и то зъ кимъ, вдовичій по кимъ, а при невѣстахъ и родове назвиско, и чи особа померша була заосмотрена св. Тайнами?

Такожь поручаемо, щобы Преч. ОО. Душпастырѣ конечно списовали зъ женихами предбрачній протоколы при свѣдѣкахъ, бо зъ залишеня сего обовязку многі могутъ повстати неприяніи и шкѣдніи наслѣдки, передъ котрыми Преч. ОО. Душпастырѣ такъ себе якъ и женихѣвъ довжніи охороняти. Педантична осторожнѣсть и точнѣсть въ сѣмъ взглядѣ естъ необходима.

4) щобы Преч. Клиръ по мысли рѣшеня Синоду епарх. Перемыского зъ р. 1898 (стор. 81) завѣвъ лѣтопись парохіальну, въ котрой мѣрѣ инструкцію подае

б. п. Епископа Дра Пелеша „Розправа о духовнѣмъ стилѣ“ въ §-фѣ „О книгахъ маючихъ ся находити въ канцеляріи парохіальной“.

5) щобы по мысли многократныхъ тутешныхъ рѣшеній бібліотеки парохіальні зѣстали — де лише тоє єсть можливимъ — заведені коштомъ церковныхъ скарбонъ и заосмотрені въ книги богословскі, Еписк. Ординаріатомъ въ Вѣстнику епархіальномъ поручені. Въ той цѣли належалобы въ Церквѣ умѣстити вѣдповѣдну шафу, въ котрѣй такожъ оправлені рѣчники Вѣстника епархіального и акты парохіальні зъ давнѣйшихъ лѣтъ моглибы переховувати ся. Евентуальні книги бібліотеки парохіальной належить вписати въ инвентарь парохіальний яко власнѣсть Церкви.

Щобы Преч. Духовенство могло щоразъ успѣшнѣйше справовати свои святі обовязки коло спасеня повѣреного стада конечно потреба собѣ вѣдєвѣжувати всѣ науки богословскі, въ нихъ поступати якъ и читати дѣла аскетичні въ цѣли покрѣпленя духа священничого. Въ тѣмъ взглядѣ конечно єсть потребнимъ мати пѣдъ рукою письмо св., пѣдручники зъ поодинокихъ предметѣвъ наукъ богословскихъ, пѣдручники проповѣдничі, руководство до катихизаціи — а по можности дѣла св. Отцѣвъ Церкви якъ примѣромъ Єфрема Сиріина, Пахомія, Іоанна Златоустого, Василя вел., Григорія Назіанзенського и др. Хорошу въ тѣмъ дѣлѣ може вѣддати услугу выдаваня вѣдъ кѣлькохъ лѣтъ Всесв. О. Прал. Александромъ Бачиньскимъ „Бібліотека богословска“, Поясненє св. Письма черезъ Всесв. о. Дра Іос. Комарницького, Житя святыхъ, дѣла проповѣдничі и катихитичні видані въ рус. язѣцѣ и т. п.

Понеже студіованє выражєныхъ а тымъ подѣбныхъ богословскихъ книгъ черезъ Духовенство выходить на бѣльшій пожитокъ вѣрної поствы, уважаємо, що скарбѣны церковні — наколи ихъ лише стати — можуть причинити ся до постепенного побѣльшуваня бібліотекъ парохіальныхъ.

Понеже але декотрі скарбѣны церковні суть надто убогі и не можуть выстарчити на необходимі потреби Церкви, поручає ся Преч. ОО. Душпастырамъ, щобы старали ся при кождой матерной Церкви мати по крайной мѣрѣ „Письмо св.“ и тоє по мысли Енциклики Св. Отца Льва XIII. „Providentissimus Deus“ зъ 18. листопада 1893 (Вѣстн. Епарх. зъ р. 1894) прилѣжно вѣдчитували. — Єсли церковна скарбѣна не много може выдавати на заложенє взглядно побѣльшенє бібліотеки парохіальной, можуть Преч. ОО. Душпастырѣ сусѣдоучі такъ собѣ радити, щобы Церковѣ одной парохіи певні а Церковѣ другой парохіи вѣдмѣнні книги закупила. Душпастырѣ же взаємно моглибы собѣ удѣляти книги зъ бібліотекъ парохіальныхъ за реверсомъ. — Въ рѣштѣ Преч. ОО. Душпастырѣ зъ власныхъ, хотя и скудныхъ фондѣвъ повинні певну часть вѣдкладати на закупно потрѣбныхъ пѣдручникѣвъ и ті по можности жертвовати до бібліотекъ парохіальныхъ. — Въ такій спѣсѣбъ

соединенными силами можнабы зъ часомъ утворити поважне жерело духовной пищи въ каждой парохіи.

VII. Дотычно будынкѣвъ парохіальныхъ поручаемо Преч. Душпастырямъ:

1) старанну дбалѣсть около ихъ утриманя въ добромъ станѣ, вчасной ихъ поправки и вѣдновленя — недопускаючи щоразъ бѣльшого ихъ ушкоджена черезъ занедбане поменшихъ въ своимъ часѣ реставраціѣ а въ наслѣдку множеня великихъ тягарѣвъ для сторѣнъ конкуренціѣныхъ и складаня на своихъ наслѣдникѣвъ бѣльшихъ невыгѣдъ и неприяностей.

2) конечно и пѣдъ личною отвѣчательностію убезпечити всѣ будынки парохіальнѣ вѣдъ огню; а

3) для легшого переведеня реставраціѣ при Церквахъ и будынкахъ парохіальныхъ по можности старали ся о выбѣръ священника на предсѣдателя комитету парохіального — а вѣдъ принятя такого wyboru николи не вѣдтыгали ся.

Ту примѣчае ся, що всякѣ въ тѣмъ взглядѣ заслуги Преч. Клира будутъ Еписк. Ординаріатомъ вѣдповѣдно признанѣ.

VIII. Дотычно маєтку парохіального поручаемо Всеч. Духовенству:

1) переконати ся, чи всѣ парцелѣ грунтовѣ, выраженѣ въ инвентарѣ парохіальномъ и аркуши посѣлости парохіи а остаючи въ посѣданю Душпастырѣвъ суть належито заинтабульованѣ.

2) старанну опѣку надѣ цѣлостю грунтовѣ парохіальныхъ въ ихъ правныхъ границяхъ. Въ случаю зайшовшихъ авульзѣвъ или непокоєня въ посѣданю належить предложити основно умотивоване донесене до ц. к. Прокураторіи скарбу зъ прошенемъ о удѣлене вѣдповѣдной инструкціи.

3) въ случаю потребы выдержавленя грунтовѣ парохіальныхъ на бѣльше якъ 1 рѣкъ, списоване вѣдповѣдныхъ контрактѣвъ, котрѣ посредствомъ Преч. Урядѣвъ деканальныхъ належить ту предложити до затвердження. Занедбоване бо сего обовязку а именно, если одна сторона черезъ довшѣ лѣта тримае грунты парохіальнѣ въ державѣ, потягае въ многихъ случаяхъ шкоду для парохіи и безпотребнѣ а не рѣдко безуспѣшний процесы.

4) недопускати своевольной замѣны грунтовѣ ерекціональныхъ за иншѣ хотѣбы на короткѣй часѣ. Въ тѣмъ взглядѣ треба затвердження высшихъ властей.

5) непозваляти приватнымъ сторонамъ ставити якѣ нибудѣ будынки на грунтахъ ерекціональныхъ.

6) допильновати, щобы право побору дерева опалевого, матеріалу на огорожене и знарядя господарскѣ, пашеня и т. п. було належито заинтабульоване на дотычныхъ добрахъ.

7) администрацію лѣсѣвъ ерекціональныхъ раціонально и совѣстно вести не поводячи кривды для наслѣдникѣвъ, и

8) въ справѣ вѣдбирания грунтовѣ ерекціональныхъ по каноничной инсти-

туції строго придержувати ся тутешного рѣшеня зъ 1. грудня 1902 ч. 6360) Вѣст. епар. зъ р. 1902 ч. XI).

Предлежаче рѣшене належить обговорити точно на найближшомъ Соборчику деканальномъ и зобовязати Преч. Духовенство до точного виконання совѣстнаго въ будучности заховываня повышыхъ Нашихъ порученій.

При деканальныхъ визитаціяхъ Преч. Отцы Деканы зволять переконати ся, чи всѣ ту наведені справи зѣстали виконані? евентуально зъ якои причини нѣ? и дотичні спостереження занотовати въ протоколъ посѣщеня деканального.

По досвѣдченой Нами ревности Преч. Клира Нашой Епархіи въ загалѣ а Преч. ОО. Декановъ въ особенности надѣмъ ся въ Бозѣ, що совѣстный трудъ и доглядъ въ повышомъ напрямѣ причинитъ ся до бѣльшой хвалы Божой въ нашихъ Церквахъ и выдасть обильні плоды для добра нашої св. Церкви и нашего народа.

Вѣдъ Еп. О р д и н а р і я т а.

Перемишль, дня 23. Марта 1903.

Ч. 17.

Ч. 1500. Конкурсъ на опорожнені парохій.

Зъ речинцемъ убѣгательства до 31. мая 1903. выставляють ся на конкурсъ слѣдующі парохіи:

- 1) Ветлина дек. Балигородского, наданя приватного.
- 2) Горянка " " " "
- 3) Крыве ад Тѣсна " " "
- 4) Лопънка дек. " " "
- 5) Рябе " " право патрона почивае.
- 6) Боднарка " Бѣцкого, наданя приватного.
- 7) Выссова " " " "
- 8) Крыница " Дрогобыцкого, наданя приватного.
- 9) Мысдова " Дукляньского, " "
- 10) Ростайне " " " "
- 11) Грозьова " Жукотыньского, право патрона почивае.
- 12) Днѣстикъ дубовый дек. Жукотыньского, право патрона почивае.
- 13) Береги гѣрні " Затварницкого, наданя приватного.
- 14) Поляна " " " "
- 15) Дубрѣвка " Канчуцкого " "
- 16) Михалевичи " Комарняньского, " "
- 17) Нагорцѣ " Куликѣвского " "
- 18) Честынѣ " " " "

- 19) Чорнорѣки дек. Короснянського, наданя приватного.
- 20) Крецѣвъ " Лѣського " "
- 21) Сокаль " Сокальського, ц. к. наданя (будучій парохъ буде обов'язаний передъ каноничною институцією підписати декларацію, що годить ся на вѣдлужене громадъ Поториця и Вѣлька поторицка вѣдъ Сокаля).
- 22) Свидникъ " Старосамборського, наданя приватного.
- 23) Морохѣвъ " Сяноцкого, наданя приватного.
- 24) Бандрѣвъ " Устрицкого, ц. к. наданя.
- 25) Устіянова " " наданя приватного.
- 26) Дрогомысль " Яворѣвського, право патрона починає.
- 27) Залужъ " " наданя приватного.
- 28) Млыны " " " "
- 29) Ляшки довги " Ярославського " "
- 30) Маковиско " " " "
- 31) Прелуки " Яслиського, право патрона починає.
- 32) Явѣрникъ " " наданя приватного.
- 33) Ясель " " " "

Речинець розумѣе ся въ той спосѣбъ, що поданя до дня 31. мая 1903 мають бути зъ дотычнихъ урядѣвъ дек. предложеній Еписк. Консисторіи.

Поданя, котрі бы по 31. Мая 1903. тутъ вѣйшли, будуть звернені безуспѣшно.

Вѣдъ Еп. Консисторіи.

Перемишль, дня 16. Марта 1903.

Ч. 18.

Ч. 1454 Выдане твору св. Іоана Златоустого о. Д. Дорожиньскимъ.

О. Діонизій Дорожиньскій професоръ ц. к. акад. гімназій у Львовѣ видавъ въ языкѣ рускѣмъ знамените дѣло св. Отца нашего Іоана Златоустого о „Священствѣ“ яко прилогу до „Богословского Вѣстника“ за р. 1902.

Горячо поручає Еп. Консисторія сю незвычайно полезну книгу — котрої цѣна 3 кор. — Преч. Епар. Духовенству.

Вѣдъ Еп. Консисторіи.

Перемишль, дня 16. Марта 1903.

† **Константинъ**

Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,

Капцлеръ.